

Homília Svätého Otca Františka pri záverečnej omši SDM 2016 v Krakove

31/07/2016

SHARE:

Poľsko 31. júla – *V plnom znení prinášame homíliu Svätého Otca Františka pri záverečnej svätej omši 31. svetových dní mládeže v nedeľu 31. júla 2016 v areáli „Campus Misericordiae“ v Krakove-Brzegoch.*

Milí mladí, prišli ste do Krakova, aby ste stretli Ježiša. A dnešné evanjelium nám hovorí práve o stretnutí medzi Ježišom a jedným človekom, Zachejom, v Jerichu (porov. Lk 19,1-10). Ježiš sa tam neobmedzuje na kázanie, alebo pozdravenie niekoho, ale chce – ako hovorí evanjelista – *prechádzať* mestom (porov. v. 1). Inými slovami, Ježiš túži priblížiť sa životu každého, kráčať po našej ceste naplno, aby sa jeho život a náš život skutočne stretli.

Dochádza tak k najprekvapivejšiemu stretnutiu, tomu so Zachejom, šéfom „mýtnikov“, čiže vyberačov daní. Zachej bol teda bohatým kolaborantom nenávidených rímskych okupantov; využíval ľud, a pre svoju zlú povest' sa ani nemohol priblížiť k Učiteľovi. No stretnutie s Ježišom mu mení život, ako sa to stalo a každý deň sa môže stať každému z nás. Zachej však musel čeliť *niekoľkým prekážkam*, aby sa s Ježišom stretol. Nebolo to pre neho ľahké. Musel prekonať niekoľko prekážok, *minimálne tri*, ktoré môžu niečo povedať aj nám.

*Prvou je nízka postava. Zachej nedokázal vidieť Učiteľa, pretože bol malý. Aj dnes nám hrozí riziko byť ďaleko od Ježiša, pretože sa necítíme na dostatočnej úrovni, pretože máme nízke vedomie hodnoty seba samých. Je to veľké pokušenie, ktoré sa netýka len sebaúcty, ale dotýka sa aj viery. Lebo viera nám hovorí, že sme „Božími deťmi, a nimi [naozaj] sme“ (1 Jn 3,1): ved' sme boli stvorení na jeho obraz; Ježiš prijal našu ľudskosť a jeho srdce sa nikdy od nás neoddelí; Duch Svätý túži prebývať v nás, sme povolaní k večnej radosti s Bohom! Toto je naša „postava“ (tako sme stavaní), toto je naša duchovná identita: sme milovanými Božími deťmi. Vždy. Chápete teda, že neprijat' sa, byť nespokojný a myslieť o sebe negatívne, značí nerozpoznať svoju najvlastnejšiu identitu: je to ako odvracať sa na inú stranu, zatiaľ čo Boh chce spočinúť svojím pohľadom na mne, je to ako chcieť zhasiť sen, ktorý On pre mňa živí. Boh nás miluje takých, akí sme, a žiaden hriech, nedokonalosť či zlyhanie ho nedonúti zmeniť postoj. Pre Ježiša – ukazuje nám to evanjelium – nik nie je nižší a vzdialený, nik nie je bezvýznamný, lež všetci sme vyvolení a dôležití: ty si dôležitý! A Boh počíta s tebou, pre to, kto si, nie pre to, čo máš: v jeho očiach nič nezaväzňuje oblečenie, ktoré máš, alebo mobil, ktorý používaš; nezáleží mu, či si podľa módy, jemu záleží na *tebe*, takom, aký si. V jeho očiach si vzácny a tvoja hodnota je nesmierna.*

Keď sa nám v živote stane, že hľadáme dolu namiesto toho, aby sme hľadeli hore, môže nám pomôcť táto veľká pravda: Boh je verný v láske k nám, dokonca je v nej zanovitý. Pomôže nám myslieť na to, že nás miluje viac, než my milujeme seba samých, že nám verí viac, než my veríme sebe samým, že nám „vždy drží palce“ ako fanúšik, ktorý sa nikdy nedá odradiť. Vždy nás očakáva s nádejou, dokonca aj keď sa uzatvárame do svojich zármutkov, neustále sa ponosujúc na zakúsené krivdy a na minulosť. No mať záľubu v smútku nie je dôstojné našej duchovnej postavy! Je to naopak *vírus*: táto záľuba v smútku je vírus, ktorý napadá a blokuje všetko, zatvára každé dvere, bráni rozvinutiu života, novému začiatku. Boh je však zanovito plný nádeje: vždy verí, že môžeme znovu vstať a nevzdáva sa, keď nás vidí vyhasnutých a bez radosti. Je smutné vidieť mladého človeka bez radosti. Pretože sme vždy jeho milovanými deťmi. Pripomínajme si to na začiatku každého dňa. Bude osočné, ak to povieme každé ráno v modlitbe: „Pane, ďakujem ti, lebo ma miluješ; som si istý, že ma miluješ; daj, aby som si zamiloval môj život!“. Nie moje nedostatky, ktoré treba napraviť, ale život, ktorý je veľkým darom: je to čas milovať a byť milovanými.

Zachej mal i *druhú* prekážku na ceste k stretnutiu s Ježišom: *paralyzujúcu hanbu*. O tomto sme si niečo povedali včera večer. Môžeme si predstaviť, čo sa dialo v Zachejovom srdci pred tým, než sa vyštveral na ten planý figovník; bol to pekný zápas: na jednej strane krásna, silná zvedavosť, totiž poznať Ježiša; na druhej riziko hrozného trapasu. Zachej bol verejnou osobnosťou; vedel, že svojím pokusom vyštverat' sa na strom by sa zosmiešnil v očiach všetkých. Ved' on bol šéf, mocný človek; no tak veľmi nenávidený. Prekonal však hanbu, lebo príťažlivosť Ježiša bola silnejšia. Zakúsili ste už zrejme, čo sa stane, keď sa dáka osoba stane tak príťažlivou, že sa do nej zaľúbite: potom sa môže prihodiť, že robíte dobrovoľne veci, ktoré by ste ináč nikdy nerobili. Niečo podobné sa udialo v srdci Zacheja, keď pocítil, že Ježiš bol tak dôležitý, že by urobil pre neho čokoľvek, lebo On bol jediný, čo ho mohol vytiahnuť z pohyblivých pieskov hriechu a nespokojnosti. A tak hanba, ktorá paralyzuje, ťahala za kratší koniec: Zachej – hovorí evanjelium – „bežal napred“, „vyšiel“ a potom, keď ho Ježiš zavola, „chytro zišiel“ (v. 4.6). Riskoval a dal sa na to. Toto je aj pre nás tajomstvom radosti: neuhasiť peknú zvedavosť, ale dať sa do toho, pretože život sa nemá uzavrieť do zásuvky. Pred Ježišom nemožno zostať sedieť a čakať so založenými rukami: Jemu, ktorý dáva život, nemožno odpovedať iba „prezvenením“ (myšlienkou) či obyčajnou „krátkou správou“!

Milí mladí, nehanbite sa priniesť mu všetko, zvlášť slabosti, námahy a hriechy v spovedi: On vás dokáže prekvapiť svojím odpustením a svojím pokojom. Nemajte strach povedať mu „áno“ celým srdcom, odpovedať mu veľkodušne, nasledovať ho! Nenechajte si anestetizovať (uspať) dušu, lež upriamujte sa na cieľ krásnej lásky, ktorá vyžaduje aj zriekanie a silné „nie“ *dopingu* úspechu za každú cenu a *droge myslenia iba na seba* a na svoje pohodlie.

Po nízkej postave, po paralyzujúcej hanbe, je tu *tretia* prekážka, ktorej musel Zachej čeliť, už nie vo svojom vnútri, lež okolo seba. Je ňou *šomrajúci zástup*, ktorý ho najprv blokoval a potom ho kritizoval. Podľa nich Ježiš nemal vstúpiť do jeho domu, do domu hriešnika! Ako je ťažké naozaj prijať Ježiša, ako je náročné akceptovať, že „Boh [je] bohatý na milosrdenstvo“ (Ef 2,4). Niektorí ľudia vám budú klásť prekážky. Budú sa snažiť, aby ste verili, že Boh je vzdialený, prísny a málo citlivý, dobrý voči dobrým a zlý voči zlým. Avšak náš Otec „dáva vychádzať slnku nad zlých i dobrých“ (Mt 5,45) a pozýva nás k ozajstnej odvahe: byť *silnejší než zlo* milujúc všetkých, dokonca i nepriateľov. Budú sa môcť z vás vysmievať, pretože veríte v tichú a pokornú moc milosrdenstva. Ale vy nemajte strach, ale myslite na slová týchto dní: „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“ (Mt 5,7). Mnohí vás budú považovať za snilkov, pretože veríte v nové ľudstvo, ktoré nepripúšťa nenávisť medzi národmi, nevidí hranice medzi krajinami ako bariéry a uchováva vlastné tradície bez egoizmov a urazenosti. Nenechajte sa odradiť: svojím úsmevom a svojím otvoreným náručím ohlasujete nádej. Vy ste požehnaním pre jedinú ľudskú rodinu, ktorú tu tak pekne reprezentujete!

Zástup v ten deň súdil Zacheja, hľadel naň zhora nadol; Ježiš však urobil opačne: zdvihol zrak k nemu (v. 5). Ježišov pohľad siaha poza nedostatky a vidí osobu; nezastavuje sa pri jeho zlobe z minulosti, ale hľadá na dobro budúcnosti; nevzdáva sa pred zatvorenými dverami, ale hľadá cestu jednoty a spoločenstva; uprostred všetkých, nezastavuje sa pri zdaní, ale hľadá na srdce. Ježiš hľadá na naše srdce, na *tvoje* srdce, na *moje* srdce. S týmto Ježišovým pohľadom môžete aj vy pomáhať vzrastu nového ľudstva, bez toho, aby ste čakali, že vás pochvália, ale usilujúc sa o dobro preň samotné, spokojní s uchovaním si čistého srdca a v pokojnom zápase za česťnosť a spravodlivosť. Nezastavujte sa na povrchu vecí a nedôverujte svetským „liturgiám“ vonkajšieho zdania, *mejkapu* duše na vytvorenie lepšieho zdania. Naopak, nastavte dobre stabilné spojenie, totiž srdca, ktoré vidí a vysielá dobro neúnavne. A tú radosť, ktorú ste zadarmo prijali od Boha, prosím vás, zadarmo ju dávajte (porov. Mt 10, 8), pretože toľkí na ňu čakajú! A čakajú ju od vás.

Vypočujme si, nakoniec, slová Ježiša Zachejovi, ktoré s zdajú byť povedané práve pre nás dnes, pre každého jedného z nás: „Pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome“ (v. 5). Pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím pobudnúť s tebou. Otvor mi dvere svojho srdca. Ježiš ti adresuje rovnaké pozvanie: „Dnes musím zostať v tvojom dome“. SDM [Svetový deň mládeže], mohli by sme povedať, *začína dnes a pokračuje zajtra, doma*, pretože tam ťa chce odteraz stretať Ježiš. Pán nechce zostať iba v tomto peknom meste alebo v milých spomienkach, ale túži prísť do tvojho domu, prebývať v tvojom každodennom živote: v štúdiu a prvých rokoch v zamestnaní, v priateľstvách a citoch, v plánoch a snoch. Ako je mu milé, keď mu v modlitbe toto všetko prinášame! Ako dúfa, že medzi všetkými kontaktmi a majlami (*čtetmi*) každého dňa bude na prvom mieste zlatá niť modlitby! Ako túži, aby sa jeho Slovo prihováralo každému tvojmu dňu, aby sa jeho evanjelium stávalo tvojím, a aby bolo tvojím „kompasom“ na cestách života!

Zatiaľ čo ťa žiada, aby mohol prísť do tvojho domu, Ježiš, tak ako v prípade Zacheja, *volá ťa po mene*. Ježiš nás všetkých volá po mene. Tvoje meno je pre neho vzácné. Meno Zachej

pripomínalo, vo vtedajšej reči, *Božiu pamäť*. Dôverujte, že Boh pamätá: jeho pamäť nie je „pevný disk“, ktorý zaznamenáva a archivuje všetky naše dáta, ale jeho pamäťou je láskavé a súcitné srdce, ktoré sa teší z definitívneho zmazania každej našej stopy zla.

Pokúsme sa aj my, teraz, napodobniť Božiu vernú pamäť a uchovať dobro, ktoré sme prijali počas týchto dní. V tichu spomínajme na toto stretnutie, uchovávajme si spomienku Božej prítomnosti a jeho Slova, oživujme v sebe Ježišov hlas, ktorý nás volá po mene. Tak sa modlime v tichu, uchovávajúc pamäť, vzdávajúc vďaku Pánovi, ktorý nás tu chcel mať a stretnúť.

(Preklad: Slovenská redakcia VR) -jl, jb-